

ВАЖНО сведочанство гордог посртања наше тзв. политичке елите и горде бруталности естаблишмента тзв. западног цивилизованог света је књига „Косово и Метохија - навикавање на независност“ Радета Брајовића. То је двогодишњи низ колумни на порталу „Факти“. То је хроника смутног времена, кад један погрешан корак може свет гурнути у општу пропаст глобалних размера.

Нећу да тврдим да ће овај свет из овог онеспкојавајућег стања покренути неки нови Гаврило Принцип, али да се глобално друштво налази у стању када полако клизи ка све горем и горем разрешењу напетости, то се осликава као јасно. Украјина, на пример, тачка је сукоба која се у неким појавностима пореди и са Шпанским грађанским ратом 1936. Нажалост, наша агресивна елита која доминира нашој до темеља разореном јавношћу, не показује ни најмању оријентацију у оваквом времену.

Аутистично се понашају као да су пали у ове кабинете оне 1989. када је распоред снага у свету био недвосмислено јасан. Данас пред собом ту пожутелу слику неупитно узимају само - наш премијер и наш министар иностраних послова и наш парламентар. Цео парламент! Јер, ми немамо опозицију. Ни по једној важној ствари.

Наше парламентарне распре су мртва трка у којој је главни циљ ко ће бити с више наколоности примљен на канабету амбасадора Кирбија.

С овом влашћу овај народ нема садашњост - нама се ништа не дешава, све ће бити, али као привиди који нам се преко опустошеног медијског система испаљују рафално и свакодневно, директно у мали мозак, да би се затро наш центар за равнотежу: и српски „мерцедес“, и Мубадала, и фабрика чипова, прорадиће ФАП, воззови ће кренути кроз Прокоп, бољи живот ће доћи за годину, за две године... Све ће бити!

А дешава се пад плата 20%. У истом месецу раст цене струје за 15%.

Као грмљавина се над нама ваља страшна критика пљачкашке приватизације, а из чега се извлаче разлози за распродају последњих остатака привреде. Подривају се системи безбедности, а као катарза се нуди геј-парада иза које су стали четнички војвода и жена добротворка.

Оживљавају се сахрањени дилвери-јунити, као бића из маште људи који су на овај народ бацали осиромашени (а могли су, ваљда, и обобаћени) уранијум.

Седите на пролетњем сунцу и замишљате незамисливо: Тони Блер саветник и албанског и српског премијера, у истом времену! И то времену у коме албански премијер као национални циљ највишег реда износи уједињење Алабаније и Косова. Не, то није хумористичка серија са Шојићем! А иза тога на великом муралу овог политичког тренутка иде „конкретан резултат“ ове власти - предаје Косово. И то у ишчекивању „почетка преговора“ око неког Поглавља. Било којег!? И било кад. Све главе овог народа за једно бриселско Поглавље!

И док све то тако раде они „пораз прогласе победом“ (Брајовић, 13. априла, 2012). „Српски политичари скривају Космет - од себе! Од народа српског, ваљда, неће моћи!“ И, пише Брајовић, како они, наочиглед, своје деце праве „две државе - једна Албанија“. Али, „може ли улазак Србије у ЕУ да оправда независност албанске државе на српској територији? Искуство света каже да не може - никада!“, пише један од великих новинара из времена кад су београдске редакције имале низ дописника из важних светских центара, којима свет није био интернетска имагинација. Тако Брајовић наводи случајеве: Кина - Хонгконг, Индија - Кашмир, Грци - Кипар, сада Русија...

„Србија се ваљда навикава на оно што никада није било. Неће, ваљда, ни бити?“

Нико у Србији нема на то право!

Јер одузимање Космета од Србије је - одузимање од себе!“ (запис 15. фебруара,2014).

Ваљда зато извршиоци народног поништавња објашњавају да су спремни да се жртвују за Србију. Кад би се то сломљено огледалце поставило поред стадиона, онда би „Црвена звезда“ или Ноле Ђоковић бескрајно објашњавали како је главни циљ игре - да се губи. Сваки пут све више. Што више губимо наш напредак је већи.

Брајовићева књига осликава сву суманитост нашег положаја - док пропаст траје. Народ је угуран у живо блато и оно нас и само даље вуче у пропаст. А ми... Нама се, засад, саветује да се и не опиремо. Ни сами не знамо је ли то зато што у живом блату тако треба, или што више немамо снаге да се надамо да ћемо некако напипати тачку ослонца и дохватити грану спаса.

Ништа немам ни да додам ни да одузmem Брајовићевим дијагнозама! Али имам потребу да, после свега - Раде је то радио из дана у дан - додам да се злокоб око нас згушњава. Осећај тескобе се спушта на наша рамена као тешка киша. Кад идете по Србији имате утисак да се свуда отварају „црне рупе“ које усисавају последње остатке оптимизма и стрпљења.

Слушам сваки дан људе који питају: докле овако може? Не знам. Нико не зна. Али овако навлачење понижења из дана у дан, надилази машту свих окупационих власти којих се ови простори сећају. Колонијална демократија, како је Алекасандар Зиновјев описао положај земаља које се милом и(ли) силом крећу у гравитационом пољу американизираног Запада, показује се као најмрачнији облик окупације. Потпуна неодговорност „меких окупатора“ и компрадорска илузија управљања државом, која се лицемерно дефинише као национална.

Потпуно екскомуницирано је мета-право као основно начело либерално-демократских система- од Лока и Русоа је то тако - да у тешким временима народи имају природно право на побуну.

Ту се појављује зрнце наде. Иако се не виде, наше побуне су ту. Оне су засад - пасивна резистенција! У мом додатку Радетовој књизи подсећам на - „устанак у Андићграду“, где нас наш геније подсећа на нашу вертикалу, нашу духовну кичму: споменик Иви Андрићу на Тргу Николе Тесле и Његошу испред храма Светом цару Лазару и косовским мученцима! Сви наши највећи људи уједињени - у косовском миту ! Речено суперлативним сликовним језиком Емира Кустурице.

Неспорно је, ваљда и оној гомили у парламенту, да је срж наше колективне свести - косовски мит. Зато је издаја/предаја Косова опасна за сваког. То не може отићи у заборав. Митови плове изнад људи као бели лаки облаци. Тихи и на неки надстваран начин неуклоњиви. Јер, кад би било таквог заборава, онда не би било нас. Без тога ми смо само гомила. Усамљена гомила, као што је то згодно речено пре пола века у наслову култне књиге - групе унеспокојених очајника који су спали са филмског платна док се „Побеснели Макс“ у некој покрајној вароши приказивао као матине.

Овај пројекат-побуна у Андићграду је сасвим на нивоу највиших Берђајевљевих објашњења да народ нису они који ходе у овом часу по земљи већ укључује и „пређашња покољења“: „то је воља хиљадугодишњег народа“, рекао је овај генијални мислилац и поређао кључне догађаје из руског постојања, а што би парафразирано за Србе било: воља хиљадугодишњег народа који је преко Ћирила и Методија примио хришћанство, преко св. Саве се сместио у источни хришћански духовни простор, који је нашао излаз из полумиленијумског османлијског ропства, који се крајем XIX века сам и самосталан прикључио европском току - имајући при том, иако мали народ, свој став и своје место у историји Европе, непропорционално својој физичкој величини... који је саздао државу и културу, велику српску литературу... „То није воља нашег покољења које се откинуло од покољења пређашњих“ (Берђајев), а посебно је сумануто веровати да су то ови људи-ТВ лица, која се на екранима појављују као хоће на оној терасици испод минарету - пет пута дневно. (Па и хоћа, не користи сваку прилику „да се покаже“, снима се молитва па се пушта у добри час, али ови не пропуштају.)

Ма шта о себи мислили данашњи валстодршци, њихов анти-косовски пут ће увек бити - као што је то Коста Чавошки правно дефинисао - велеиздаја. Наравно, не може се све то свести на напола артикулисану викачку СНС-гомилу.

У том реду ствари жуте компрадорске-демократске хорде имају равноправан учинак. Претходнички. И - правно је овде само последица, издаје самог себе, своје породичне

слике (нашим лидерима су родитељи давали дична русофилска имена Борис и Александар). Свог колективног духа.

Притом је СНС-овско самопоништавање поразније. „Жуте“ кохорте у демократским пелеринама у својој бити носе осећај своје другоразредности у западном свету који је њихов идеал. СНС-овци су наочиглед свих спаљивали своје (лажно) достојанство, да би празна срца пунили „узвишеним“ осећајима другоразредности. Све је то без икаквог ослонца и овде и у Европи.

Кад се наш лидер хвалише како је био одличан студент на Правном факултету никад нам не каже на кога се он то угледао од својих професора: на Косту Чавошког или Радомира Лукића, на Михаила Ђурића. На кога се угледао „нејаки Борис“ са свог Факултета - на оца, на Михајла Марковића, Николу Рота?

Никад нисмо чули ни на која су се то западна вредновања Срба они ослонили. Велики Гете је говорио да Срби имају песме које се могу упоредити са Песмом над песмама! Гете није био сам: наша народна поезија је у којој је срж „косовско опредељење“ је у XIX веку прихваћена као европска - од „жирија“ непојмљиво великих имена: Валтер Скот, браћа Грим, Хердер, Адам Мицкијевич, Александар Пушкин, Ламартин, Артур Еванс, Џон Рид...

То како се наши властодршци данас односе према свом народу и према „косовском миту“ могли су да науче од Бењамина Калаја, Франца Фердинанда, од неког од фирерових министара, можда понешто из тајних британских докумената о догађајима 27. марта... Или од великих мислилаца Хавијера Солане, Била Клинтон, Тонија Блера, Монике Левински, Џејмија Шеја, Алистера Кембела...

Тако је то у колонијалној демократији са компрадорским „великашима“ који Ангелу Меркел слушају као да је инкарнација Гетеа ! То су људи који старом храсту од 600 година претпостављају двеста метара асфалта.

Ти исти људи су одустали од прославе 200 година рођења Његоша (а славили су у Нишу цара Константина!?) Одустали су од споменика Гаврилу Принципу, одустали су и од Заједнице српских општина коју су нам они лично укивали у наше мозгове, одустали су

од реалности да наша скупштина доноси наше законе, одустали су да у време Велике кризе крену путем којим читав самосвесни свет иде.

Не, не може свет, па ни државу, покренути ММФ-решење, него само борба за нове односе, праведније и људскије ...

Хеј, ово је време кад 9 од 10 Немаца сматра да овај економски систем не ваља! И да мора да се мења. Па, добро, ако њима не ваља - да ли је могуће да најопљачканијој земљи у Европи ваља?!

И, најтужније је што се Косово даје у име Европске уније која, то ваљда није јасно само оним људима у италијанским оделима од 4.000 евра из Немањине улице, сада а на очиглед целог света посрће и пада - и економски, и цивилизацијски, и морално. Ово наше опредељење се не може звати ни клањањем Златном Телету. Европа то бејаше, али данас више није.

Европска унија је сила у драматичном опадању. Ко може да врати дуг од 130 % БДП? То је, зна се, немогуће. Али ово је процент који се односи на једну од најважнијих земаља ЕУ - Италију. Дете које се роди у земљама ОЕЦД је дужно 55 хиљада долара. Дуг који је немогуће вратити, уколико сви не би добили на лотоу!

Али, стоји ту и много поразнија чињеница: Има у овом одбиру пута наше властодржачке фаланге нечег - сатанског! Да не буде забуне, не говорим о теолошком смислу.

Овде се мисли на оцену, како је Берђајев говорио, да се европски начин владања очитује као - станокоратија! Откад је 1887. Ниче објавио чувену реченицу: „Данас Бог није више од избледеле речи, није чак ни концепт“ - обезбожавање Европљана је процес који је цео континет претворило у карикатуре „Шарли Ебедео“ - покушај да се сопствено обезбожавање намеће и другим народима и цивилизацијама. Размере такве немогуће мисије постају све видљивије.

Европа и њене нације су данас уплетене у матрикс идеја, идеала и хришћанских

веровања, објављује ових дана амерички Хувер институт, који дају божански карактер појмовима као што су људска права, индивидуалитет, политичке слободе и једнакост. Данас су вам првосвештеници у ЕУ - NGO представници. Првосвештеници нихилизма!

Данас вам се Бог, наводно, појављује у организовању геј-парада. Данас се широм Европе затварају цркве. Енглеска црква затвара око 20 храмова годишње, а немачка католичка црква затворила их је 515 у протеклој деценији, извештава The Wall Street Journal. Уобичајена је појава да многе европске катедрале имају више туриста за време службе него парохијана.

Добро, ови наши следећи ту „теологију“ - не верују свом патријарху или патријарсима водећих православних цркава. Међутим, они су и већи сатанократи. Они знају кад треба да слушају, а кад да не послушају и римског папу : Кад папа Фрања протеклог новембра говори о „генералном утиску умора и старења Европе, која је сада бака која више није плодна и витална“ - „култура изнурена дезоријентацијом“, они га неће послушати. Али хоће у интерпретацији Ватикана да Јасеновца није ни било и да кардинал Степинац може да постане светац. То није у опсегу њихових умних напора.

Лажни „лидери у региону“, зарад непостојећег мира, знају да је најбоље да од свега окрећу главу.

Са хришћанством на самрти и патриотизмом жигосаним као неофашизам, каже аутор поменутог Хувер-института, није ни чудо да Европа није успела за себе да пронађе уједињујући принцип који надилази прости материјалистички комфор, који за последицу има континентално распрострањену малаксалост која се манифестује у различитим пропалим политикама које прете пројекту Европске уније данас.

И тако нас навикавају да је добро да за то дамо - Косово! Мењаће и Устав! Да та неподопштина буде - по закону!

Продаће МТС и ЕПС да би купили довољно гласова за још једно дељење карата да се легализује компрадорство.

Можда је иза Карлоса Кастанеде остао најубедљивији опис тог самопонижавања, чији јунак између духовности ратника и „духовности“ просјака бира ову другу: „Ратник ни пред ким не сагиње главу, али, истовремено, он никоме не дозвољава ни да он то чини пред њим. Просјак, с друге стране, пада на колена за један једини новчић и улизује се сваком кога сматра вишим од себе; али, у исто време, захтева да му се улизује неко ко је нижи до њега“. Избор Кастанединог јунака је узвишен и хуман. Даје смисао трајању. Потпуно супротан приступу српских властодржаца.

Ми о будућности не знамо много. Али, да ови политички посленици нису дорасли величини овог народа - да немају визију а некритички верују у мала знања - то је извесно. Штете које могу да нанесу народу и искомпликују његов положај у ужасно тешком времену - могу бити страшне.

Овакве књиге су неизбрисив траг анти-друштвеног, анти-националног и сатанократског приступа, иза кога логично срећете неког Алистера Кембела који гура нека бића на победничко постоље.

Али, није ово тако песимистично време као што понекад изгледа. Велике кризе су крај, али и почетак.

(Са представљања књиге Радета Брајовића „Косово и Метохија - навикавање на независност“ коју је издао Београдски форум, 2014.)

(Факти)